

тамъ... Иска да избѣга... а нѣщо го прикова къмъ стола...

Вижда Сандо поднася букетъ...

Квазимодо се усмихва...

Примковъ неволно спомня метлата...

Концертътъ се свърши... Бурни овации...

Сандо намира Примковъ.

— Да идемъ при него...

— Не ми се ходи... Какво ще правя... Ще се надига...

— Предъ насъ?!... И не е такъвъ... Благодарни, че сме го накарали да избѣга отъ България.

— Не искамъ...

— Както щешъ... Бързамъ...

И изчезна въ групата журналисти предъ вратата на Квазимодовата стая...

— Pardon... Моля!... Извинете!... важно отстраняваше Сандо колегитъ — човѣкътъ чака...

Примковъ излѣзе въ градината, оттамъ на улицата.

Нѣщо го мжчеше.

„Отде на кжде всичко това?..."

Вървѣше, мислѣше и не разбираше. Доближи до кжщата. Не му се прибираще...

Бо-знае защо въ тѣзи минути — изиящната плоча на стената, тераса на втория етажъ, адвокатството, голѣмитъ процеси, даже съпругата станаха мизерни, жалки... Предъ очитъ му живъ стоеше Квазимодо съ цигулката... виждаше нѣжния погледъ на жената... чуваше ржкоплѣскания... И пръвъ пжтъ въ живота се почувствува мъничка, нищожна бубулечка.